

27. Jul. 1971

FAKTA

Dato:
27. Jul. 1971

Sidetal:
Rød blå bd 1 s. 38-43

TRANSSKRIFTION

27-7-71

Paa nuværende tidspunkt vil det ikke være hverken nødvendigt eller klogt at udskyde alle andre arbejdsformer til "Rød+Blå". Hvis denne idee kan indløse de teoretiske forventninger man stiller til den vil deraf ganske af sig selv følge at man på et eller andet tidspunkt vil finde det overflødigt at arbejde indenfor andre områder. Det vil ikke være til gavn for "Rød+Blå" eller for ens eget klarsyn hvis man undertrykker andre tendenser - først naar de har overflødiggjort sig selv kan de forlades.

Naar området man bevæger sig indenfor er saa snævert som det er tilfældet med "R+B" vil enhver forandring indenfor disse grænser faa et langt større udslag, en større reaktivitet end indenfor et område som er sammensat af flere forskellige dele og som er mere kompliceret af orientere sig i.

Men - man kan ikke komme udenom at stille spørgsmaalet: i hvor stor udstrækning kan man tillade sig forandringer - variationer indenfor "R+B"? Hvis man med "R+B" vil hævde, eller bevise at udseendet er sekundært i forhold til den betydning man giver dette udseende, saa kan man ikke tillade sig mange forandringer eller variationer om overhovedet nogen. Det hele bliver et spørgsmaal om det tjener noget formaal at negligere en mulighed, eller rettere den/de muligheder der ligger saa indlysende og aabenbart selv inden for dette snævre område? Selvom selve ideen ligger tæt på Daniel Buren saa er det jo slet ikke det jeg vil - det er ikke den samme tanke i ideen er udsprunget af. Det væsentlige er ikke repetitionen - den er blot en enkelt del af ideen, neutraliteten, som saadan er heller ikke væsentlig, men ogsaa alene en detalje.

Det væsentlige for mig er: At give frivilligt afkald paa en række tilsyneladende rige valgmuligheder - mellem f.eks et større form og farve - strukturregister - i det jeg hævder at disse valgmuligheder i realiteten er illusoriske da der ikke kan findes noget værdihieraki mellem de forskellige former og farver, at valget i bedste fald er overflødigt, i værste absurd fordi det alene kun kan baseres paa noget rent subjektivt smagsmæssigt. Jeg har derfor valgt to farver Rød og Blå fordi jeg mener at de i sig indebær alle farve og valørmæssige muligheder og saaledes kan repræsenterer hele farvespektret. Jeg har valgt to kvadrater dannende et retangel som den neutraleste, mest uforanderlige, og samtidig repræsenterende de væsentligste, enkleste elementer i enhver formstruktur. At jeg har valgt netop disse farver og denne struktur, har jeg saa langt saa muligt forsøgt at begrunde rent sagligt, teknisk, men udover dette punkt maa valget selvfølgelig have et rent subjektivt udspring - det kan ikke være andet. Det har i første række ikke interesseret mig hvor mange variationer man kunne fremkalde med disse enkle midler, men at

der ved sammensætningen af disse valg opstod en synlig tilsynekomst hvis associations fremmende virkninger i sig selv var meget begrænsede. Et udseende som man enten ikke kan ligge noget som helst i, eller også ligge alt i hvad man ønsker. Valget af dette udseende - den tilsynekomst - er ogsaa grundet i ønsket om at frigøre produktet (kunsten?) fra alt for mange kunsten uvedkommende tankeforbindelser - ja maaske endda tanker i det hele taget - det skulle blot være der.

Selvom det vel for kendere af moderne og især abstrakt kunst, rent stilmæssig vil tage sig ud som et abstrakt billede, eller som udtryk for ønsket om den yderste renhed er dette en saa fuldstændig mistolkning af propositionen som jeg i mit eventuelle fortsatte arbejde maa prøve at tilbagevise af al kraft. Farverne og formerne er ikke valgt (som f.eks hos Mondrian) fordi de er de reneste — mest universelle af hele farve og formspektret, men fordi de og deres kombination var den mest "intetsigende" jeg kunne finde frem til de kan og skal end ikke udtrykke begrebet renhed.

Jeg har gennem aarene stået i en permanent valgsituation overfor de mange mulige maader hvormed der helt legitimt kunne arbejdes med kunst — jeg har prøvet saa det ene saa det andet, saa det tredje saa det fjerde o.s.v indtil jeg naaede det punkt hvor jeg indsaa at valget i sig selv ikke var af større værdi — at det aldrig kunne være valget af et udseende eller en metode hvormed dette udseende skabtes som var afgørende, men alene hvad man brugte det til. Ved at vælge en tilsynekomst — et udseende som bestod af saa faa bestanddele som muligt forsøgte jeg at eliminere denne evige og nyttesløse valgsituation. Det tvang mig til ikke at hæfte mig ved valget, men uden omsvøb gaa direkte til brugen — funktionen — behandlingen af dette valg. Det tvang mig til at gaa fra spørgsmaalet om udseende og metode til spørgsmaalet om kunsten. Det ligger snublende nær at forsøge at besvare dette spørgsmaal ved at sige: at med disse meget begrænsede midler med denne minimale A.B.C kan jeg sige, udtrykke, gøre alt hvad jeg ønsker og behøver — det er at betragte hele ideens teoretiske grundlag fra en hel skæv vinkel. Det gælder jo ikke en opvisning i virtuositet — i at kunne forvandle vand til vin — en slags billedmæssig mirakelmageri — kort sagt det drejer sig sletikke om noget formalistisk — tværtimod — det helt modsatte. At forsøge at bevise kunstens uafhængighed af formalismen som højest kan være et rent teknisk hjælpemiddel — at bevise at det ikke er hvilke former og farver man vælger og hellerikke hvad man gør, eller kan gøre med dem heller — men alene et spørgsmaal om hvor kunsten kan faa eksistens. Jeg maa indrømme at det kan jeg ikke, og vil vel aldrig kunne komme til at svare paa — men det staar mig efterhaanden klart at kunsten ikke eksisterer i kraft af begreber som form og farve — men snarere paa trods af dem. Naar man igennem flere generationer har forsøgt at indkredse kunstens eksistens som udsprunget af saadanne elementer har man

forvekslet det rent tekniske med det rent kunstneriske. Modernismens brogede historie, skiftende ismer og stilretninger udgør dog ellers en hel lærebog i at kunsten naar den en sjælden gang har vist sig indenfor denne epoke har gjort det paa trods af og paa tværs af alle skoler, retninger og ismer. Storheden i P. Mondrian skyldes ikke at han kunsthistorisk kan henregnes under Neoplasticisme og Malewich ikke i at han skabte suprematismen, Salvador Dali ikke i kraft af at han kan betegnes surrealist o.s.v. Deres storhed er den samme som man møder bagud i kunsten hos en Vermeer, en Ucello, en Rembrandt, en Holbein, en Seurat, o.s.v. I den dulgte bevidsthed om at man maate give fortabt overfor ethvert forsøg paa en blot nogenlunde tilfredsstillende forklaring paa kunstens eksistens, førte naturligt nok til at man maatte klamre sig til rent formalistisk tekniske rationelle bevisførelser. Kunsten er der eller den er der ikke — hvordan den opstaar er et mysterium som alt hvad der berøre den aandelige realitet er det. Jeg — personligt bliver mere og mere overbevist om at det er en kraft i mennesket — en art aandens alkymi — som alle mennesker i større eller mindre udstrækning besidder — men som sjældent alt for sjældent aabenbarer sig. Det er i et forfængeligt forsøg paa at indkredse denne aandelige kraft at "Rød+Blaa" ideen er opstaaet.

overvejelse - det er muligt at sidde helt uden
luft omkring proportionen virker for tung
og det går endelig hurtig på eller til
om proportionen associerer til et billede.
Man mener man ikke være sød smalt
at den kom mere til et punkt som en
indramning.

27-7-71.

På nuværende tidspunkt vil
det ikke være værdt medvandt eller blot
at udsnyde alle andre arbejdsformer til fordel
for "Rød + Blå". Hvis den re idee kom indtænke
de teoretiske forvekslinger, man stiller til den
vil derfor ønske af sig selv at man
pau et eller tidspunkt vil finde det over-
flødig at arbejde inden for andre områder.
Det vil ikke være til gavn for "Rød + Blå"
eller for ens eget udseende hvis man under-
trykker andre tendenser - først når de har
overflødig gjort sig selv kan de fjernes.

Når om rodet man bevirker sig inden for søe
småver som det er tilfældet med "R+B" vil an-
-hver forandring inden for disse grænser på et langt
større udslag, en større reaktivitet end inden for
et område som er sammensat af flere forskellige
dele og som er mere kompliceret at orientere sig
i.
Man - man kan ikke komme uden om at
stille spørgsmålet: i hvor stor udstrækning
kan man tillade sig forandrings-variationer
inden for "R+B"? Hvis man med "R+B" vil
hæve, eller bevise at udseendet er sekundært i
forhold til den betydning man giver dette ud-
-seende, så kan man ikke tillade sig

mange forandringer eller variationer om overhovedet
nået. Det hele bliver et spørgsmaal om det
hjørner noget formuelt at nævner en mulighed, der
retter den/de muligheder der ligger som indlysen-
-de i ouden vist selv inden for dette smærke om-
-raade?
Selv om selve ideen ligger tæt paa Daniel
Burrer. Sou er det jo slet ikke det paa
-del - det er ikke den som me tænke, den
er udspringet af. Det væsentlige er ikke repe-
-titionen - den er blot en antallet del af ideen,
~~det~~ men hvilke den som Sou dog er helbrakte
væsentlig, men ogsaa, alene om de helpe.
Det væsentlige for mig er: At give fritthet
af huld paa en række tilsvarende rige
valg muligheder - mellem f. eks. et stort form og
farve - struktur og farve - i det jo horder at
disse valg muligheder i realiteten er illusioner
da der ikke kan findes noget værdiheirakt
mellem de forskellige former og farver, at valget
i bedste fald er overflødig, væst væst altsed
fordi det alene kan man bruges paa noget
rent subjektivt smagsmæssigt.
Jeg har der for valgt to farver Rød og Blaa
fordi jo mener at de i sig inde bær alle
farve og valgmæssige muligheder og souledes
kan de præsentere hele farvespektret. Jo har
valgt to kvadrater dannende et rektangel som
den neutralste, mest uforvarende, og som ligger
præsentere de væsentlige, enkelte elementer
i en hver formstruktur. At jo har valgt net-
-op disse farver og denne struktur, har jo sou
langt som muligt forsøgt at begrunde
rent sagligt, ~~man sad over de~~ tekniske, men
ud over dette punkt men valget selvsagt
har et rent subjektivt udspring - det kan
ikke være andet. Det har i sig selv rettet
ikke interesseret mig har mange variationer

men kunne man holde med disse artile mitter,
men at der var vel som nok sal minger af disse vaky
opstod en ~~til~~ Slynby til synetomet hvis association
framvande virksomhed i sig selv var meget be-
-spønde. Et udseende som man ikke
kun bygge noget som helst i, eller gøre lige
alt i hvad man ønskede. Valget af dette
udseende - den tilsynetomet - er også grundet
i ønsket om at bygge produktet (kunsten!)
fra alt for mange kunstner uvel kom mende,
kunne forbindes - ja måske endda kun i
der hele tægt - det skulle blot være der,
Så er om det vel for kendere af morderne, og
i ser afskalt kunst, rent så meget vil
tægt sig ud som et afskalt billede, eller
som udtrykt for ønsket om den ydelse
renhed er dette er som fuldstændig misstalt-
-ning af proportionen som som i i mit
eventuelle fortsatte arbejde man prøve at m-
tilbage til af al kraft. Farverne og formerne
er ikke valgt (som f. eks hos Mondrian)
fordi de er de reneste - ~~men~~ mest univer-
-selle af hele farve og formspektret, men fordi
de og deres kombination var den mest
"i det sigende" is kunne finde på til
de kan og skal end ikke udtrykke bejlet
renhed.
Jeg har gennem senere stuet i en permanent
valg situation over for de mange mulige morder
hvor med der ~~kan~~ helt legitimt kunne
arbejdes med kunst - is har prøvet ser det
ene så det andet, ser det tredje ser det
fjerde o. s. v. indtil is havde det punkt
hvor is ind så at valget i sig selv ikke
var af større værdi - at det aldrig kunne
være valget af et udseende eller en metode

hvormed dette udseende skabtes som var af-
-gørende, men alene hvad man bringte ind
til. Ved at vælge en til sammenligning - et
udseende som bestod af søer for bestandene
som mindst prøvte på at eliminere denne
erige og knyttede valg situation. Det
drang mig til ikke at hælde mig vel
valget, men uden om selv den direkte
til bruger - funktionen - beholdningen
af dette valg. Det drang mig til at gøre
fra spørgsmålet om udseende og metode
til spørgsmålet om kunst.
Det ligner snubtende nok at prøve at
besvare dette spørgsmål med et vist
at med disse meget begrænsede midler
med denne minimale A.B.C kan jeg sig,
indtrykke, gøre alt hvad jeg ønsker og
behøver - det er at behøve hele ideens
teoretiske grundlag for en hel skov i
Det gælder for ikke en oplysning i
-troset - i at kunne forvandle vand
til vin - en slags billedmæssig mirakel -
-magi - hvor sagt det drejer sig sløvlige
om noget formalistisk - kortmod - det
helt modsatte. At prøve at bevise kuns-
-tens uafhængighed af formalismen som
hver har været et rent teknisk hjælpemid-
-del - at bevise at det ikke er hvilke
former og former man vælger, og hvilke
hvad man gør, eller man gøre med
dem der heller - men alene et spørgs-
-mål om hvor kunstneren kan
eksistere.
Jeg tror indryk me at det kan jeg ikke,
Jeg vil vel aldrig kunne komme til at
svare på - men det står mig efterkom-
-den betød at kunstneren ikke eksisterer i

kræft af begreber som form og farve - men
snarere som hoved af dem. Naar man
isgennem flere generationer har forsøgt at
indkredse kunstens essens som udsping
af søu dannede elementer har man forlæst
det rent tekniske med det rent kunstneriske.
Modernismens brede historie, skiftende
i sin og stilretninger udgør dog eller en
hel lære bog i at kunstneren har en
spejden gang har vist sig inden for denne
epoke har opført at det som hoved af
og som hoved af alle skoler, retninger og
is mere. Stærkelsen i en P. Mondrian skabes
ikke at han havde historisk kun han regnes
under Neoplasticismen og Malevich ikke
i at han skabte Suprematismen, Salvador
Dali ikke i kraft af at han kan be-
regnes surrealist o. s. v. Deres stærke er
den samme som man møder bagud
i kunstner hos en Vermeer, en Uccello, en
Rembrandt, en Hals, en Seurat, o. s. v.
I den delte bevidsthed om at man
moult give fortæller overfor et helt pres
som en blot nogenlunde tilfredsstillende
forklaring som kunstens essens, forte
naturligt nok til at man maatte klam-
re sig til rent formalistiske tekniske
rationelle betingelser. Kunsten er den
eller den er den ikke - hvordan den op-
står er et mysterium som alt hvad
den berøre den omdelte realitet er det.
Fy-personlige bliver mere og mere overbe-
vist om at det er en kraft i manne-
sket - en ar omdens altgæng - som alle
mennesker i stærke eller mindre udstrækning

tes idder - man som spældent alt for spældent
overbæres sig i forfængelig for sig selv at ind-
Der er i sig selv forfængelig for sig selv at ind-
-værdne den ne ~~ikke~~ værdelige kraft at
"R og B + Blau" ideen er opstod.

28-7-71.

Jeg føler mig overbevist om
at "R + B" for øjeblikket er det rigtige ud-
-gangs punkt for mit arbejde.
Jeg tror, eller har i hvert fald, en stærk fornem-
-melse af at hvis B lider mig først i den
-ne ide, vander jeg dog den gennemtanke den
være alle leder og tænke, som vil den være
sig at have mange, mange flere, ja end alle
værdelige, min ligeværd med B ~~er~~ i begra-
-delse som ~~kan~~ har kunnet se i den.
Man B tror også det i begrundelse er
lig høj ikke at lade idden blive en
drøm - et drømme - en ~~drømme~~ drøm, men
at B side betænke også arbejder med
en dre ting som B undervejs opføres af,
måske vil det som efter hvordan vi
sig at disse andre ting bliver overfø-
-dte fordi "R + B" vil præskiller alle mine
krav - måske vil det modsatte vise sig
at "R + B" ikke kan rumme alt
hvad B har behov for, men for øj-
-blikket er jeg mere tilbøjelig til at
tro på den første hypotese.